

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6610

гр. София, 26.08.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в закрито заседание на 26.08.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

като разгледа дело номер **7899** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.166, ал.4 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.107, ал.3 от Закона за автомобилните превози /ЗАвТП/.

Образувано е по искане на Е. Н. В., инкорпорирано в жалба срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-2889/27.07.2022г., издадена от директора на Регионална дирекция „А. администрация“-С., за спиране изпълнението на оспорената заповед в частта, с която е приложена принудителна административна мярка по чл.106а, ал.1, т.1, б.“а“ ЗАвТП – временно спиране от движение на лек автомобил марка „Л. Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] – до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца.

Искането на жалбоподателката е мотивирано с твърдението, че изпълнението на заповедта ще доведе до причиняването на значителни вреди на нея и на новороденото ѝ дете, тъй като лекият автомобил, спрямо който е приложена мярката, е единствен, а същият е необходим във връзка с отглеждането на детето. Сочи се, че в условията на пандемия придвижването с градския транспорт или с таксиметров транспорт би застрашило здравето на детето. Освен това използването на различен транспорт от личния автомобил според оспорващата ще доведе до увеличаването на разходите ѝ, тъй като тя е в отпуск за отглеждане на детето и средствата за използване на таксиметров превоз ще следва да бъдат отделени от средствата за отглеждане на детето.

Ответникът по оспорването не е изразил становище по така направеното искане.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбата и приложените по делото доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

С оспорената заповед, на основание чл.106а, ал.1, т.1, б.“а“ и т.4, б.“б“ ЗАвТП са приложени следните принудителни мерки: временно спиране от движение на лек

автомобил марка „Л. Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] – до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца и временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водача С. Н. И. – до отстраняване на нарушението, но за не повече от година. Заповедта е издадена след извършена на 26.07.2022г. проверка от инспектор в регионалната дирекция, при която е установено, че с процесното превозно средство, собственост на жалбоподателката, С. И. извършва обществен превоз на пътници срещу заплащане /двама служители на НАП – ГДФК/ по маршрут[жк]– Централна автогара С., за която дейност няма издаден лиценз на общността, лиценз за превоз на пътници в Република България или удостоверение за регистрация за извършване на таксиметров превоз на пътници.

Предвид така установените нарушения ответникът е приложил посочените принудителни административни мерки /ПАМ/ на основание чл.107 ЗАвтП. Съгласно ал.1 на посочената разпоредба, принудителните административни мерки по чл.106 и 106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "А. администрация" или упълномощени от него длъжностни лица. Ал.2 на с.р. предвижда, че редът за оспорване на заповедите по ал.1 е по АПК, а според ал.3 подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка. Последната разпоредба представлява изключение от общия принцип за суспензивен ефект на оспорването на административния акт, възпроизведен в чл.166, ал.1 АПК. Според ал.2 на тази разпоредба при всяко положение на делото до влизането в сила на решението по искане на оспорващия съдът може да спре предварителното изпълнение, допуснато с влязло в сила разпореждане на органа, издал акта по чл.60, ал.1, ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Съгласно ал.4 на чл.166 АПК, в случаите, когато допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал.2. Настоящият случай, с оглед разпоредбата на чл.107, ал.3 ЗАвтП попада именно в хипотезата на чл.166, ал.4 АПК като предметът на доказване обхваща установяването на факти, които да обосноват извод за евентуалното настъпване на значителна или трудно поправима вреда за оспорващия, като резултат от предварителното изпълнение.

С оглед посочения ред, съдът намира искането за допустимо – инкорпорирано е в жалба срещу оспорения административен акт, същата е подадена срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице, което е негов адресат, тъй като се легитимира като собственик на превозното средство, и е неблагоприятно засегнато от разпореденото премахване. Съдът намира, че е спазен и 14-дневният преклузивен срок за оспорване, регламентиран в чл.149, ал.1 АПК с оглед липсата на доказателства за съобщаване на оспорената заповед на жалбоподателката.

Разгледано по същество, искането е неоснователно.

В случаите, когато законът допуска предварително изпълнение на административни актове от определен вид, както е в настоящия случай, той презумира наличието на една или повече от предпоставките по чл.60, ал.1 АПК. Разпоредбата на чл.166, ал.4 АПК предвижда, че допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на ал.2 - ако то би могло да причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда. Следователно, условие за спиране на предварителното изпълнение на заповедта, с

която е приложена процесната ПАМ, е наличието на такова засягане на друг интерес, който е равен на посочените в цитираната разпоредба, като в тежест на жалбоподателя е докаже, че от предварителното изпълнение на акта може да последва значителна или трудно поправима вреда - чл.166, ал.4 във вр. с ал.2 АПК.

От доказателствата по делото не може да се обоснове извод за настъпването на такива от предварителното изпълнение на оспорената заповед. На първо място детето на жалбоподателката не е новородено – видно от приложеното удостоверение за раждане на л.22 по делото, детето е родено на 08.02.2021г., т.е. към момента е на година и половина, следователно от отпуска на жалбоподателката по чл.164, ал.1 КТ за отглеждане на дете до 2-годишна възраст /за ползването, на който не са представени доказателства/ е останала по-малко от една четвърт. На следващо място предвид епидемиологичната обстановка в страната към момента, не могат да бъдат споделени доводите за застрашаване здравето на детето при използване на средствата от масовия градски транспорт, респ. таксиметров превоз. Още повече, че личният автомобил на майката на детето е установен като използван за извършване на обществен превоз на пътници, т.е. достъп до автомобила имат и трети лица извън кръга на семейството. По отношение на третото съображение, въз основа на което е поискано спиране изпълнението на оспорения акт, а именно увеличаване на разходите за транспорт за сметка на средствата, необходими за отглеждането на детето, жалбоподателката, както се посочи по-горе, не е ангажирала доказателства, че към момента ползва отпуск по чл.164, ал.1 КТ, нито доказателства за размера на месечните ѝ доходи, за да бъде извършена преценка от съда за размера на засягането на доходите ѝ.

Предвид горното, по делото не е доказано засягане на правен интерес на оспорващата в степен, противопоставима на обществения интерес от извършване на обществен превоз на пътници само от лицензирани лица, поради което искането се явява неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Водим от горното и на основание чл.166, ал.4 АПК вр. чл.107, ал.3 ЗАвтП, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на Е. Н. В., инкорпорирано в жалба срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-2889/27.07.2022г., издадена от директора на Регионална дирекция „А. администрация“-С., за спиране изпълнението на заповедта в частта, с която е приложена принудителна административна мярка по чл.106а, ал.1, т.1, б.“а“ ЗАвтП – временно спиране от движение на лек автомобил марка „Л. Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] – до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба в 7-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Определението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия:

